

HET IS OKE OM NIET OKE TE ZIJN

C O L U M N J O N V I S B E E N

Je bent 23 jaar, kan heel goed tennissen en staat in het centrum van de belangstelling. Je siert de covers van magazines als Women's Health en Time, op Netflix is al een documentaire over je verschenen en je gebruikt je bekendheid om je publiekelijk uit te spreken over mondiale, politieke, vraagstukken. Maar je zegje doen tegenover de internationale media is teveel gevraagd.

De logica is bij Naomi Osaka, want over haar heb ik het, goed zoek. Waarschijnlijk zijn haar onnavolgbare strapatsen haarzelf niet eens volledig te verwijten. Zij is het prototype van een meisje dat al van jongs af aan geprogrammeerd werd om tennisvedette te worden. Haar Japanse moeder en Haïtiaanse vader kregen echter met managementbureaus te maken toen het succes – op de tennisbaan – zich aandiende. En ja, dan wordt er niet alleen meer met het racket gezwaaid.

Als de geldbuidel rammelt, cirkelen de aasgieren rond. Er is zorgvuldig een imago gebouwd rond een meisje dat diep in haar hart alleen maar wil tennissen. Te pas en te onpas moet zij zich echter in allerlei outfits hijsen voor fotoshoots, promotiefilms en video's die weinig tot niets met de sport te maken hebben. Zo verwerd zij van een talentvolle groeibriljant tot een aangeklede robot, die op afstand kan worden bediend.

Pas maanden nadat zij, aan de vooravond van Roland Garros, had verkondigd dat de verplichte persconferenties haar mentaal opbraken, kwam Osaka met een soort van schuldbekentenis. Het was nooit haar bedoeling geweest de media bij tennisevenementen te mijden. Voortaan zou ze gewoon weer verschijnen. Nou ja, gewoon. Over randzaken kan ze altijd

verwijzen naar de verklaring die ze uitgaf. Vragen daarover zullen in principe onbeantwoord blijven door de nieuwste diva van het tennisfirmament.

Het strookt niet met de gedachten en meningen die 'de andere' persoon Naomi Osaka koestert en ook uitdraagt. Een mens met het hart kennelijk toch op de goede plek getuige onder meer haar actie voor de slachtoffers van de recente aardbeving op Haïti. Ze schonk haar prijzengeld van het toernooi in Cincinnati aan de slachtoffers, die voornamelijk vielen in en rond de geboorteplaats van haar vader.

Ze was een van de prominenten die zich hard maakte voor Black Lives Matter, de beweging die het racisme-vraagstuk wereldwijd aan de kaak stelt. Haar opstelling leek niet voorgeprogrammeerd en ook geen charmeoffensief. Haar openlijke steun leek gemeend en vermoedelijk niet ingegeven door de haviken die haar slechts wijzen op activiteiten, waar ze financieel beter van wordt. Vermoedelijk. Want is, behalve haar onbetwiste tennistalent, niet alles nep aan Naomi Osaka? Er is in elk geval aanleiding tot gereede twijfel.

Het komt allemaal gekunsteld over. De aasgieren zitten er niet mee. Als het licht van de Japanse ster is gedoofd, hebben zij al een ander slachtoffer gevonden. Is er niemand die Naomi Osaka tegen zichzelf in bescherming kan nemen zolang haar ster straalt? Ziet niemand dat de afleidingen haar van het primaire doel afhouden en dat de glans ervan afgaat?

Kennelijk niet.

Maar wat dan nog, hoor je haar ook denken. Het is oké om niet oké te zijn, liet ze uit haar mond al eens optekenen. Haar kostje is gekocht en de ambitie om voor lange tijd de koningin van het vrouwentennis te zijn is kennelijk niet aan haar besteed. Dat beseffende is het best joviaal om anderen een kans op de troon te bieden. De tennistroon wel te verstaan.

